

————— DIMITRI LEUE —————

BOOM-BOOM

over vreemden en vrienden

met illustraties van
Sabien Clement

 | LANNOO

Tak-Tak

Eerst wisten ze niet eens dat er een andere boom was. De eekhoorns hadden alles: lekkere eikels, twijgjes en takjes om nesten mee te bouwen, bladeren tegen de regen en de zon, genoeg schors en mos om hun nestjes zacht en warm te houden. Vanaf het hoogste topje van de kruin hadden ze een prachtig zicht op de lege vlakte rondom hen.

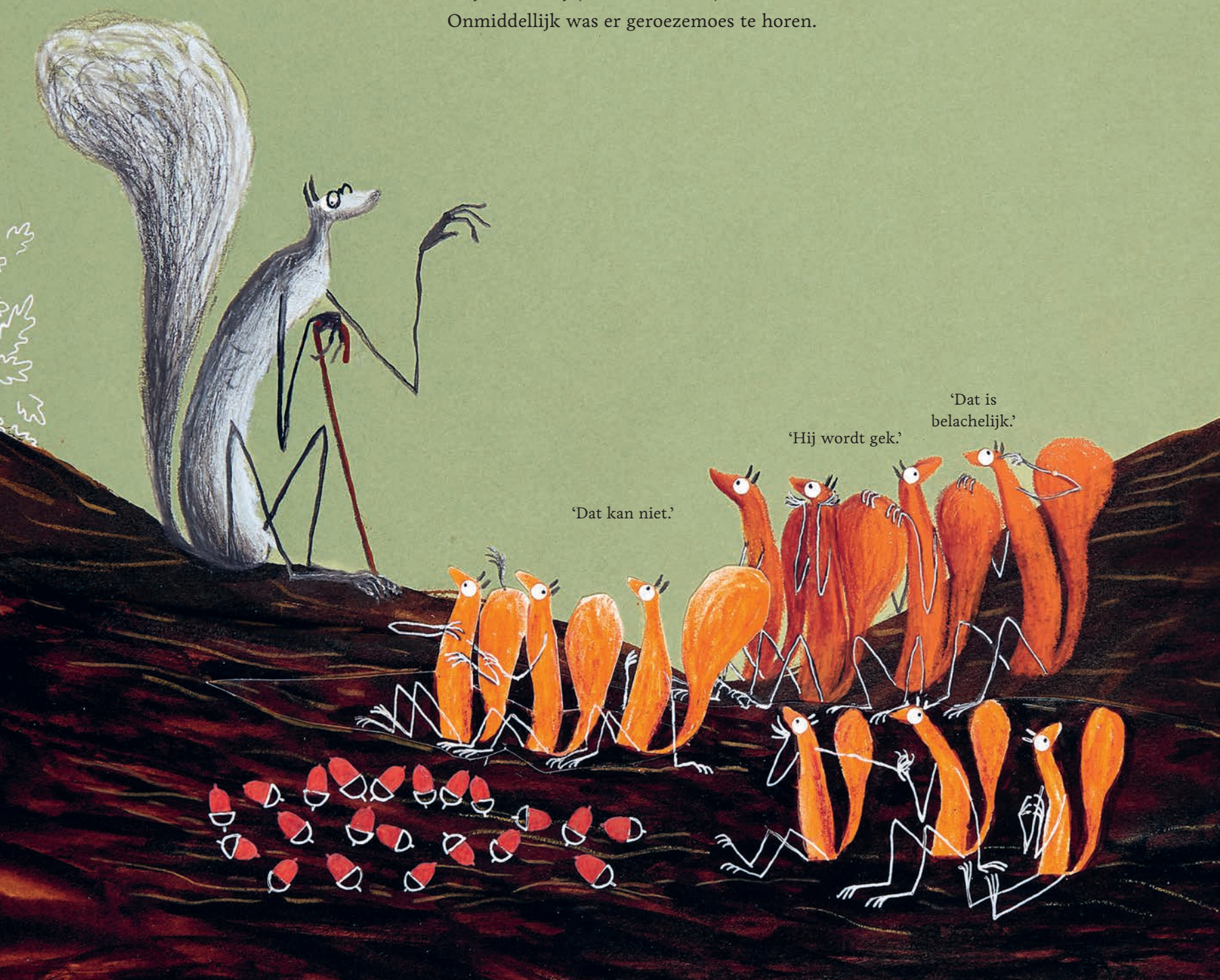
Midden in het grote niets was deze boom alles.

Tamia had het nooit anders geweten. Haar moeder had haar altijd gezegd dat er maar één boom was.

Tot op de dag waarop de oude, grijze eekhoorn Jimjilli Jimjilla na zonsondergang iedereen samenriep net boven de stam, waar alle grote takken samenkwamen. 'Eekhoorns van Eikrijk, ik zag vandaag een vogel voorbijvliegen. Een duif. En die had in haar snavel een takje. Een takje, beste vrienden, van een andere boom.' Onmiddellijk was er geroezemoes te horen.

'Dat kan niet.'

'Hij wordt gek.'

'Dat is belachelijk.'

Jimjilli Jimjilla zwierde zijn staart heen en weer om aan te geven dat iedereen moest zwijgen.
'Ik weet dat jullie dat niet kunnen geloven. Ik weet dat we altijd hebben gezegd dat wij de enigen zijn. Dat deze boom de enige is. Maar we hebben ons vergist. Er is nog een andere boom.'
'Waar dan?' riep de grote, potige Ratufin.
Zijn stem deed de stam trillen. De pimpelmezen en de specht vlogen verschrikt weg.
Ratufin was geen gewone eekhoorn. Hij was even groot als een gans. Als hij sprak, was de hele eik stil.

'Er is geen andere boom, Jimjilli Jimjilla. Dit is de enige boom en dat weet jij goed genoeg. Waarom lieg je tegen ons?'

De oude eekhoorn draaide langzaam zijn hoofd in de richting van de stoere reus.

'Rustig, Ratufin. Ik zou zoiets nooit zeggen als het niet waar was. Maar ik zag echt een duif. Met een takje in haar bek.'

Ratufin riep wat de andere eekhoorns dachten: 'Ja, een takje van deze boom! Een takje van de enige boom, oude grijsaard!'

‘Dat zou kunnen,’ zei Jimjilli Jimjilla kalm, ‘maar dan moet jij even op zoek gaan naar een takje van onze boom dat hierop lijkt.’

Vanonder zijn staart toverde de grijze eekhoorn een takje tevoorschijn, met daaraan een blad dat ze nog nooit gezien hadden.

Er kwam een donkere wolk voor de maan drijven.

Zwarter kon een nacht niet zijn.

Alle eekhoorns zaten lijf tegen lijf, staart over staart na te denken over iets waar ze nog nooit aan gedacht hadden. Een andere boom?

Soeslik, een jonge eekhoorn met een bruine pels vol witte vlekjes, doorbrak de stilte en sprak: ‘We moeten iets in het niets zoeken.’

Een vuurvliegje kwam op zijn schouder zitten, waardoor zijn gezicht oplichtte. Hij keek iedereen zelfverzekerd aan.

‘We moeten die andere boom zoeken. Het is de enige manier om te weten wie er gelijk heeft.’

De eekhoortjes slikten.

De boom verlaten? Dat had nog nooit iemand gedaan.

De leegte in stappen, het niets verkennen? Dat had nog nooit iemand gedacht.

‘Wie wil er met mij mee?’ vroeg Soeslik. ‘Ratufin?’

Ratufin lachte: ‘Dat is verloren tijd, Soeslik. Dan kun je evengoed naar de maan proberen te gaan.’

The illustration is a dark, stylized scene. At the top left, a small branch with leaves extends into the frame. A black bird is perched on a thin, vertical branch that reaches down from the top left towards the center. In the center, a large, dark, textured log or branch curves across the bottom of the page. On this log, a group of mice is gathered. One mouse is standing on the right side of the log, looking towards the left. Another mouse is standing on the left side of the log, looking towards the right. In the background, a large, dark, textured shape, possibly a tree trunk or a large rock, is visible. The background is a dark, muted green color. There are several small, white, heart-shaped marks scattered across the background. The overall style is minimalist and graphic, with a focus on dark tones and simple shapes.

Tamia deed een stap naar voren. 'Ik ga mee.'
Haar moeder probeerde haar weer naar achteren
te trekken, maar Tamia schudde zich los en stak
haar borst vooruit. 'Ik wil mee.'
Ze wilde op avontuur. Ze wilde de vlakte zien.
Soeslik lachte. 'Je lijkt me nog iets te jong, Tamia.
Dan kan ik net zo goed een dikke tak aan mijn
been binden. Nee, dank je, ik ga wel alleen.'
Tamia werd niet zo graag vergeleken met een
dikke tak. Haar staart was inderdaad een beetje
voller dan die van de andere eekhoorns. Maar dat
maakte haar nog geen tak.

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2017

TEKST

Dimitri Leue

ILLUSTRATIES

Sabien Clement – www.sabienclement.be

VORMGEVING

Leen Depooter – quod. voor de vorm.

D/2017/45/442

NUR 274/282

978 94 014 4475 0

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Met dank aan deFilharmonie en Brussels Jazz Orchestra

De illustrator ontving voor dit boek een werkbeurs van het Vlaams Fonds voor de Letteren.